

Sygn. akt: III U 681/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 grudnia 2014 r. w O.

sprawy z odwołania K. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 11.06.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.05.2014r. do dnia 30.04.2016r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11.06.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił K. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

K. G. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej zmiany i przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 04.06.2014r. ustaliła, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy.

Natomiast po sporządzeniu opinii przez biegłych, pełnomocnik ZUS pozostawił sprawę do uznania Sądu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 17.02.1986r. organ rentowy przyznał K. G. prawo do renty III grupy inwalidzkiej. Prawo to jej przedłużano a następnie wg zmienionej terminologii przyznano jej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Prawo to przysługiwało K. G. do dnia 30.04.2014r.

W dniu 07.04.2014r. ubezpieczona złożyła wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy na kolejny okres. Orzeczeniem z dnia 06.05.2014r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołująca jest nadal niezdolna do pracy do dnia 31.05.2016r. Na skutek zarzutu wadliwości orzeczenia wniesionego przez Zastępcę Głównego lekarza orzecznika ZUS jej stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 04.06.2014r orzekła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 11.06.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania K. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania K. G. zależna była od wykazania przez nią niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii, psychologii i psychiatrii. Po przeprowadzeniu wywiadu z K. G., jej zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli neurolog M. B., psycholog H. P. oraz psychiatra M. F. rozpoznali u niej: padaczkę pod postacią napadów mieszanych ogniskowych bez zaburzeń świadomości, z zaburzeniami świadomości, oraz uogólnionych, uzależnienie od benzodwuzepin, zaburzenia lękowe wtórne. Biegli ocenili, że występujące u odwołującej się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania stanowią podstawę do stwierdzenia, iż odwołująca jest nadal częściowo niezdolna do pracy czasowo na okres dwóch lat od czasu wstrzymania poprzednio przyznanych świadczeń.

W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, że badana w obecnym stanie zdrowia kwalifikuje się do uznania częściowej niezdolności do pracy. Ponadto biegli stwierdzili, że ubezpieczona wymaga systematycznej opieki neurologicznej, gdyż mimo leczenia dwoma lekami przeciwpadaczkowymi, nadal występują napady. W 2013r. zmodyfikowano leczenie ubezpieczonej poprzez zastosowanie preparatu nowej generacji – levetirtacetam. Nie spowodowało to jednak istotnej poprawy klinicznej skutkującej zmniejszeniem liczby napadów (opinia k. 38-41).

Żadna ze stron postępowania nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywoły i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującej się i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych oraz w toku postępowania przed Sądem. Wydana przez biegłych opinia poparta została logiczną argumentacją, biegli jednoznacznie wskazali występujące u K. G. schorzenia neurologiczne, których stopień i nasilenie spowodowały częściową niezdolność do pracy na dalszy okres 2 lat. Na okoliczność stanu zdrowia K. G. wypowiedzieli się trzech niezależnych biegłych. Wypowiedzieli się oni na temat wszystkich dolegliwości, z którymi odwołująca wiązała swą niezdolność do pracy. Nie bez znaczenia jest fakt, że lekarz orzecznik także uznał ubezpieczoną za częściowo niezdolną do pracy do 31.05.2016r.

Przy rozstrzyganiu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał K. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.05.2014r. do dnia 30.04.2016r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy już na etapie postępowania przed ZUS, z uwagi na poziom skomplikowania sprawy, do rozstrzygnięcia, której niezbędna była opinia zespołu biegłych sądowych lekarzy.

Z tych względów orzeczono jak w pkt 2 wyroku.